

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Egy kis cigaretta, valódi, finom...

Szivar, kézzel — cigaretta, gépekkel — A Khedivétől az Operáig
Ahol feketekávé a védőital — jön a „Luna“!

Nepstarna!

(Hely)

1960. Aug. 9.

(Idő)

Tár

Hel

Idő

Személy

Helyszám

384.35

1960

Egy »kis«? :.. Ötmilliárd cigarettát gyárt évente az ország legnagyobb, legsokoldalúbb dohánygyára: a Lágymányosi. Az ötmilliárd nagyobbik felét a Kossuth teszi ki, a Tervvel és a Munkással együtt pedig körülbelül 70 százalékát. A »maradék« az a 26—30 fajta finom cigareta, amelyek száma az alkalmiakkal (Bányász, Budapesti Ipari Vásár, Sztálinváros, Szeged stb.) is bővül.

A majdnem ezer munkás nyolcvan százaléka a törzsgárdához tartozik; van aki tíz éve dolgozik itt, van aki negyven. A mai dolgozóknak több mint a fele akkor került a félévszázados üzembe, amikor az még »kiváltságos« gyár volt: állami, tehát a bérek

nem ingadoztak, s a véglegesítés nyugdíjat jelentett. Ez a kiváltság ma már minden üzemé, megszűnt kiváltság lenni — de a hűség megmaradt. Akik harminc-negyven évvel ezelőtt kézzel gyártották a szivart, ma fűrge gépeket kezelnek. Az előkészítési osztályról például hamarosan ki-ebredalják a behemót kocsiakat, amelyeken kézzel tolták mindidáig a dohányt; gyorsan síkló siló viszi ma már a vágóba.

A vágóteremben Teknyős Lajos és Szabó Lajos tudná elmesélni — meséli is — hogyan vágják a régi gépekkel, nehéz munkával a dohányt, s mutatja, hogyan végzik most a gépek: 8 óra alatt 64 mázsát vág meg egy-egy. A gyártótermék egyikét így is hívják: »Skoda-terem«; Skoda-gépek gyártják pillanatok alatt, szemünk előtt a Kossuthot. A dohány a garatból ráhullik a nagyszalagra, a gép szegélyezi, ragasztja, elvágja s kirakja az asztalra a kész szivnivalót. Zöld Józsefné gépvezető, Anda Lászlóné elszedő vezető az egyik gépet, szedi el a fehér rudacsokká ezreit, amelyek máris szárítóban, majd a csomagolóban vannak. Ezreit? Másfélmilliót csomagolnak egy műszak alatt! Persze a gépekkel. Mert van olyan is — a Luxus, az Opera, a Budavár — amelyet kézzel csomagolnak.

Marosán Józsefné 1925, Szőcze Józsefné 1923, Kraut Károlyné 1922 óta dolgozik ezen a helyen.

— Tudja, lelkem, akkor még a Khedivét, a Bajadért, a Sphinxet csomagoltam... — emlékeznek mosolyogva, de fűrge ujjuk meg nem áll.

— És melyiket szívták? — kérdi az egyik ifjúmunkás.

Erről jut eszembe:

— Hányan dohányoznak a dohánygyári munkások közül?

— A fele biztosan — hang-

zik a tájékoztatás. S hozzáteszik még, hogy a dohánygyáriak (dohányzók és nemdohányzók) az előkészítési osztály egyes részeiben feketekávé isznak védőitalként. Jó szívvel és jó kávéval főzött duplát naponta.

A dohányzók egészségére azonban ezentúl — minden dohányzóéra — még jobban fognak vigyázni: jön a »filteres« vagyis szűrős cigareta.

Magyarországon most gyártják majd első ízben. A felszabadulás előtt lehetett füstszűrős »hülznit« kapni, amelyet azután maguk a vevők töltöttek; az a szűrő azonban nagyon primitív volt a mostanihoz képest, amely műanyagból készül.

A gyár igazgatója, Mező Imréné beszél arról a négyhónapi munkáról, amely a gyártást megelőzte. Nem volt könnyű az anyagok, a gép beszerzése sem, s a gyártási módszer kidolgozása csak elsősorban, de nem egyedül Somogyi Lajos főmérnököt dicseri. Még a kőművesek is rászánták a szombat délutánjukat, ha kellett, a dolgozók apraja-nagyja közreműködött abban, hogy hamarosan kezünkben lesz az elegánsan csomagolt magyar szűrős cigareta: a »Luna«. Kiemeli és példaként említi az igazgató a Budai Pamutfonó főmérnökének és dolgozóinak felbecsülhetetlen segítségét. Körülbelül egyharmaddal kevesebb nikotin és kátrány kerül az új cigarettán keresztül szervezetünkbe.

A Lágymányosi Dohánygyár nagyszerű munkáját nemcsak a dohányosok nagy tábora ismeri el: éppen látogatásunk napján vette át Éberling Antal lakatos csoportvezető és Máté Lászlóné mérnök az »Élelmiszeripar kiváló dolgozója« kitüntetés' és pénzjutalmat.

Vándor Györgyi